

núm. 2

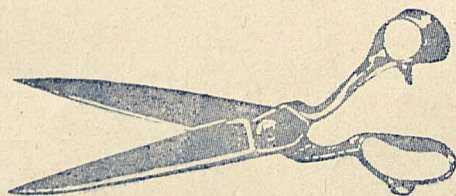
abril 1933

Nostre Cànt

portantveu de
l'«orfeó lleidatà»

sumari

Editorial: Les nostres tasques. - Diferenciació dels sentits, *Frederic Godàs*. - L'Orfeó Lleidatà a Mollerusa. - Per una Diada Orfeó Català. - Necrològica. - A la Pàtria, *Bonaventura C. Aribau, V.* - Converses literàries, *Antoni Virgili*. - Les birbadores, *Magí Morera i Galícia*. - Records, *Ramon Ortiz*. - Indiferència, *Joan Manuel*. - Als cantaires de l'Orfeó, *Josep Baqué Jordana*. - La reorganització de l'Orfeó Lleidatà. - Notícies.

La Tijera de Oro

---

*Sastreria per a
senyors i nens*

Francesc Bessot

Preu fixe

Major, 62

Lleida

Taller de Fusteria

Francesc Ribera

Travessera Palau del Bisbe, 22 - Tel. 357

L L E I D A

SASTRERIA

J. HORTAL

Ultimes novetats de la temporada. - Unica casa
en uniformes militars i equips per a quotes

Major, 98 - Pral., 1.^a

L L E I D A

“la mundial”

fàbrica de licors i aixarops

de

e. s e r e c i g n i

l l e i d a

els articles d'aquesta casa

es recomanen per si sols

Casa Genén Ros

Mollerusa

Pintura : Arts decoratives

Especialitat de la casa Oxidats Ros

Tintoreria *POSTIUS*

PLISES I CALATS
es fan diàriament

Secció especial per a treurer taques.
Tenyits amb colors sòlids. - Rentats
en sec. - Planxat mecànic de colls,
— — — punys i camises. — — —
RAPIDESA AMB ELS ENCARRECS

Major, 33
LLEIDA

Màquines WERTHEIM al comptat i a terminis

Reparacions de tota mena i accesoris per o tótes les marques

J. CASTELLVÍ MIRÓ
Major, 27 - LLEIDA - Blondel, 14

TEIXIDÓ CAMISER

Especialitat amb la mida

Estereria, 7 LLEIDA

Queviures

Ramon Serra

Paheria, 5 (Porxos de Dalt) LLEIDA

Colonials, Pesca
Salada i Comestibles
Al por major

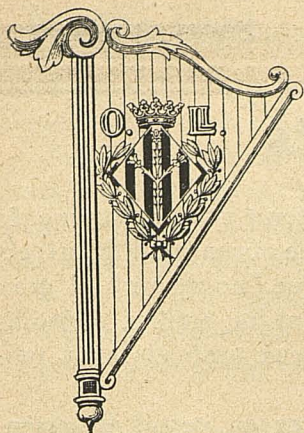
Francesc Franquet

Oficines i Magatzems:
Avinguda República, 8

LL E I D A

Telèfon número 399
Apartat de Correus, 52

nostre cant

PORTANTVEU DE L'ORFEO LLEIDATA

Redacció i Administració: Carrer Acadèmia, 14, 2.^{on} - 2.ª - LLEIDA

Editorial

Les nostres tasques

Ja hem dotat el nostre Orfeó d'un portantveu. Hem llançat ja el nostre primer número. Hem fet que els nostres esforços cristal·litzessin en la forma que tothom esperava. Així mateix ens cap la satisfacció de veure com han estat coronats per l'èxit més falaguer.

I bé. Ara és hora, doncs, que fem el nostre veritable pòrtic.

Entra en els nostres propòsits, en començar la publicació d'aquesta Revista, que no quedi reduïda a un petit sector.

NOSTRE CANT ha d'ésser, com genuïnament li correspon, el portantveu de l'Orfeó, però voldríem donar-li un marge de tolerància suficient perquè ens pogués servir, alhora, de portantveu de les diverses manifestacions artístiques, culturals, recreatives, etc.—que a Lleida es puguin portar a terme. Malauradament, una publicació d'aquesta naturalesa a Lleida ens manca.

I no és que nosaltres pretenguem ocupar aquest buit; però a falta de res més ens sentim gairebé obligats a obrir les pàgines de la nostra Revista a tothom que, atret per aquells sentiments, vulgui col·laborar-hi.

L'Orfeó és part integrant de la vida latent de la ciutat. Enrobustint-lo, el farem més digne de Lleida. Un mitjà d'enrobustiment pot ésser la Revista.

Col·laborem-hi, doncs, a mesura de les possibilitats de cada u, i treballarem en pro de la nostra prosperitat mateixa.

Per una Diada Orfeó Català

Amb aquest mateix títol, el compositor Josep M.ª Vilà publicava, fa poc temps, a les pàgines del setmanari de Sant Feliu de Guíxols «La Costa Brava», un article que començava així:

Després d'una centúria de maldar pel recobrament de la seva personalitat, avui Catalunya sent la satisfacció d'una vida nova que comença sota un règim de llibertat. Molts són els que han contribuït a facilitar aquest moment d'alliberació de la nostra pàtria i a tots Catalunya deu etern agraïment. Hi ha, però, una institució que tothom està d'acord a considerar com una de les que ha contribuït d'una manera més eficaç a la catalanització del nostre poble durant els darrers cinquanta anys de la nostra Renaixença: ens referim a l'Orfeó Català.

I bé; en aquests moments de joia en què recollim els fruits d'una actuació que ha estat sempre i únicament inspirada per l'amor a Catalunya, ¿no seria oportú que tots els catalans mostressim el nostre reconeixement a la institució gloriosa, organitzant una «Diada Orfeó Català», per tal que des dels seus mestres Millet, Pujol, fins al darrer dels seus cantaires poguessin veure com la seva abnegació i el seu sacrifici per una idealitat han estat degudament valorats per tot el poble?».

Al cap de pocs dies d'haver estat formulat aquest interrogant tota la premsa catalana recollia la suggerència i esterioritzava la seva decidida adhesió a la

idea de celebrar una Diada Orfeó Català.

Així, doncs, en constituir-se els que signen, en Comitè executiu per tenir cura d'organitzar els actes que han de constituir la Diada proposada, no fan altra cosa que recollir un desig viu del nostre poble, que cercava l'ocasió de palesar d'una manera clara, com valora i estima l'obra meritòria realitzada per l'Orfeó Català.

Es, doncs, una mena d'imperatiu patriòtic el que ens ha fet acceptar agraïment la missió que ens hem imposat i és amb el mateix fervor que venim a sol·licitar avui la col·laboració de tots els catalans per realitzar-la.

Josep Clarà, Josep M.ª Dalmau Casademont (Girona), Joan Gols (Tarragona), Josep M.ª Girona, Lluís Masriera, Josep M.ª Vilà (Sant Feliu de Guíxols), Antoni Virgili Piñol (Lleida).

Necrològica

El nostre apreciat company orfeonista Rossend Mòdol ha experimentat la sensible pèrdua de la seva estimada mare (q. e. p. d.).

Per tan trist motiu rebí per mitjà d'aquestes ratlles el nostre més expressiu condol.

Miquel Botargues, cantaire i Comptador de la Junta Directiva, el dia 31 del mes passat perdé també la seva volguda mare (q. e. p. d.).

Serveixin les presents ratlles per a manifestar-li el nostre més sentit pèsam.

A la Pàtria *

(ANY 1833)

Adeussiau, turons, per sempre adeussiau,
oh serres desiguals, que allí en la patria mía
dels núvols é del cel de lluny vos distingía
per son repós etern, per lo color més blau,
Adeu, tu, vell Monseny, que des ton alt palau,
com guarda vigilant, cubert de boyra é neu,
guaytes per un forat la tomba del Juheu,
é al mitj del mar immens la Mollorquina nau!

Jo ton superbo front coneixia llavors,
com conéixer poguéis lo front de mos parents,
coneixia també lo só de tos torrents,
com la veu de ma mare, o de mon fill los plors.
Mes, arrenca després per fats perseguidors,
ja no coneix ni sent' com en millors vegadas,
així d'arbre migra't á terras apartadas,
son gust perden los fruyts e son perfum las flors.

Que val que'm'haja tret una enganyosa sort
á veure de més prop les torres de Castella,
si'l cant dels trobadors no sent la mfa orella
ni desperta en mon pit un generós recort?
En vá á mon dols país en alas jo'm transport,
é veig del Llobregat la platja serpentina,
que, fora de cantar en llengua llemosina,
no'm queda més plaher, no tinc altre conort.

Plaume encare parlar la llengua d'aquells sabís
que omplian l'univers de llurs costums é lleis,
la llengua d'aquells forts que acataren los reys,
defengueren llurs drets, venjaren llurs agravis.
Muyra, muyra l'íngnat que, al sonar en sos llabís
per estranya regió l'accent natiu no plora,
que al pensar en ses llars, no's consum ni s'anyora
ni cull del mur sagrat la lira dels seus avis.

En llemosí soná lo meu primer vagit,
quan del muçró matern la dolsa llet bebia,
en llemosí al Senyor pregava cada dia,
é cántichs llemosins somiava cada nit.
Si, quan me trobo sol, parl'ab mon esperit,
en llemosí li parl', que llengua altre no sent,
é ma boca llavors no sab mentir ni ment,
puig surten mas rahons del centre de mon pit.

Ix, donchs, per expressar l'afecte més sagrat
que puga d'home en cor gravar la ma del cel,
oh llengua á mos sentíts mes dolsa que la mel,
que'm tornas las virtuts de ma innocent edat.
Ix, é crida pel món, que mai mon cor íngnat
cessará de cantar de mon patró la gloria,
é pasia per ta veu son nom é sa memoria
als propís, als estranys, á la posteritat.

BONAVENTURA C. ARIBAU. V. †

* Aquesta poesia, fita on comença el Renaixement de la nostra estimada Catalunya, és la més indicada per encapçalar una sèrie d'articles que, parlant de la nostra Renaixença, publicarà damunt d'aquestes planes el nostre bon amic i consoci senyor Antoni Bergós i Massó.

Converses literàries

Sabedors com som que en la concepció dels nostres escrits domina gairebé sempre la influència castellana — en el nostre article anterior ja explicàvem les causes d'aquest domini —, hom no trobarà estrany que un bon nombre dels nostres escriptors estiguin sempre a l'aguait de qualsevol contingència d'aquesta mena i procurin cercar unes modalitats i unes paraules que s'apartin tant com puguin d'aquella influència de què parlàvem. Aquesta prevenció, que és saludable, de vegades, practicada amb excés de zel, porta a construccions errònies i a l'ús indegut de paraules — com més estranyes millor — que cal evitar.

Tenim, per exemple, el mot *llur* (equivalent a *el seu* o *la seva*), el qual en moltes ocasions, i segurament pel motiu que hem exposat, és emprat erròniament:

1. *L'Antoni i llur germanet anaven a passeig.*
2. *La mare era més formosa que llur filla.*
3. *En Joan no volia fer bondat, malgrat el bons consells de llurs pares.*
4. *La Tereseta té un caràcter tan adust que sempre defuig la companyia de llurs amigues.*

En aquestes quatre proposicions, *llur* és dolent. En la primera i en la tercera, *llur* o *llurs* signifiquen *d'ell*, i en la segona i la quarta signifiquen *d'ella*; i *llur* o *llurs* no signifiquen *d'ell* o *d'ella*, sinó *d'ells* o *d'elles*.

Tingueu-ho ben present: *llur* es refereix sempre a dos o més posesidors; o diguem-ho d'una altra manera: sempre fa referència a un precedent plural.

Substituirem, doncs, el *llur* del primer exemple exposat, per *el seu*, perquè el posseïdor o el precedent és una sola persona: *l'Angeleta*; el *llur* del segon, per *la seva*, perquè el precedent és *la mare*; en el tercer, posarem *dels seus*,

en lloc de *llurs*, puix que el posseïdor és *En Joan*, i escriurem *les seves* en substitució del *llurs* de la quarta proposició, ja que es tracta d'un precedent singular: *la Tereseta*.

Exemples en els quals *llur* és emprat correctament:

En Pere i la Maria han vist morir tots llurs fills.

Els pobres orfanets són dissortats perquè no han pogut conèixer llurs pares.

La majoria de les paraules catalanes i llurs derivacions vénen del llatí.

Malgrat, però, que en aquestes tres proposicions *llur* és correcte, podrem emprar al seu lloc, si ens plau, *els seus*, o *les seves*, ja que el mot *llur* no és obligat d'escriure'l en cap cas.

* * *

Es freqüent l'omissió de la conjunció *que* en la construcció de les proposicions.

1. *Et prego hem facis la mercè de disculpar-me.*
2. *Desitjàvem molt vingúes amb nosaltres.*
3. *Li encomanaré procuri estar llest a les vuit.*
4. *Ell, que espera voldrem escoltar-lo, tindrà un bon desengany.*

Heus ací quatre casos de l'omissió del *que*, la qual ommissió cal evitar en absolut.

Direm:

1. *Et prego que em facis la mercè de disculpar-me.*
2. *Desitjàvem molt que vingúes amb nosaltres.*
3. *Li encomanaré que procuri estar llest a les vuit.*
4. *Ell, que espera que voldrem escoltar-lo, tindrà un bon desengany.*

ANTONI VIRGILI.

Les birbadores *

Les he vistes passar com voleiada
de cantaires aucells quan trenca'l dia
i del tendre llampec de sa alegria
ne tinc l'ànima alegre i encisada.

Al cap i al pit roselles, la faldada,
entre herbatges i flors, se'ls sobreixia
i en cares i ulls i en tot el seu lluïa
del jovent la ditxosa flamarada.

Passaren tot cantant. La tarda queia...
I esfumant-se allà lluny encar les veia,
lleugeres, juvenils, encisadores,

com si amb llum de capvespre cisellades
sobre marbre boirós, les birbadores
fossin el fris d'algun palau de fades.

MAGÍ MORERA I GALICIA.

---

* Musicada per Antoni Mateu i dedicada a la secció de
nòies de l'Orfeó Lleidatà.

Records

Quina paraula tan dolça!

¿A qui, en sentir-la anomenar, no li vénen a la ment una sèrie d'esdeveniments, els uns alegres i els altres tristos, desgraciadament, dels quals ha estat ell mateix el protagonista?

Doncs bé; si ens posem a recordar el que feien els nostres avantpassats, ens trobem en un moment en què tot record es perd, s'esfuma. Perquè l'home abans d'escriure els seus fets havia d'emprar un alfabet i heus ací el moment en el qual ens trobem a les fosques per a endegar per mitjà de les notícies escrites els nostres coneixements vers la manera de procedir d'aquests homes. Però la ciència, davant d'aquest abim que del primer punt de vista sembla ple de tenebres, no ha defallit. Per mitjà de l'estudi de les diferents capes que formen el terreny, junt amb les troballes de cadàvers, utensilis i pintures rupestres que hom descobreix, comparant-les amb les tribus actuals que en estat salvatge viuen encara a l'Àsia, Àfrica i Oceania, ha pogut, encara que no d'una manera definitiva, però sí molt apropada, restaurar la història dels primers pobladors de la nostra terra.

Al principi vivia a l'aire lliure i l'inventari del seu moblatge està aviat definit: usava el que primer li venia a mà. El lloc preferit per a viure era a les vores dels rius, i s'explica fàcilment perquè les primeres armes que l'home ha usat per a la seva defensa han estat les pedres que la terra li proporcionava i les rames dels arbres.

Més avant ja se'l troba que habita les coves o cavernes. Aquestes són les que més m'interessen per a explicar-vos el que jo m'he posat entre mans. Les coves

ja naturals al principi, ja artificials més avant, són les primeres habitacions que els primitius han usat. El més curiós d'aquestes coves és que en moltes d'elles, que després de molt curoses expedicions han pogut descobrir-se, hom ha trobat restes de persones i d'animals juntament amb les armes i utensilis de què ells feien ús. D'aquí s'ha deduït que la cova ha estat lloc d'habitació i després de sepultura. Quan moria algú de la família els supervivents abandonaven la *casa, canviaven de domicili*. No us cregueu ara que el canviar de domicili fos una cosa enutjosa. No. N'avançaven molt, puix que no els calia fer cap embalatge ni cap paquet. Tots els utensilis i armes els deixaven al costat del difunt. Aquestes coves amb el temps s'han anat cobrint de terra i han passat milers d'anys sense ésser descobertes.

A les parets d'aquestes coves i als sostres es veu una sèrie de dibuixos i pintures que ens revelen l'esperit artístic que d'una manera innata i inconscient ja tenien aquests pobladors. Aquí és quan primerament veiem que es manifesta l'art. Probablement abans que pintés a les parets i sostres, ja el primer intent artístic el podem situar en l'ajençament personal.

Examinant aquests dibuixos hom hi veu dos estils ben remarcats, els quals ens mostren dues races distintes. L'una habita els pobles de la Mediterrània, l'altra als pobles de la Cantàbrica. Quant al valor artístic, és gran, sobretot a l'escola cantàbrica. Sorprenen en gran manera la gran fidelitat en què estan traçades les figures (generalment són animals, gairebé del tamany natural).

Els ideals d'un estil i de l'altre es pa-

lesen bé. El cantàbric sembla que repugna en pintar l'home i escenes de conjunt; a més es troba una sèrie de signes que són de ben difícil interpretació. L'escola mediterrània (al sud escassament es veu representada), pinta l'home en escenes de caça i danses i manca en absolut dels signes abans esmentats.

Com a exemple notable tenim prop de Lleida les pintures del Cogul. En el conjunt destaca com a més importància una dansa fàl·lica tal vegada d'un origen religiós i supersticiós. Representa nou dones ballant entorn d'un home nu. Aquestes danses requereixen un ritme i tal volta una melodia al so dels quals dansaven. Aquí veiem per primera vegada representada una escena a la qual entra el cant i la música. Està clar que és un cant i un ritme primitiu, però que

ens demostra que en aquell temps l'home ja feia ús de tan bonic art que és el que ara ens uneix a tots nosaltres.

Nosaltres veritablement ens unim a l'Orfeó perquè sentim amor a aquest bell art; però, els nostres avantpassats, pintaven i dansaven per la mateixa finalitat que nosaltres? Per apaivagar el sentit artístic que ells podien sentir?

Aquest punt és molt discutit. Satisfere el sentiment artístic és producte de la civilització. Els salvatges actuals encara canten i ballen al voltant de figures o signes respectius de cada una de les tribus.

La qual cosa fa creure que més que per a amainar el sentiment estètic ho fes per fins religiosos i ens condueix a creure que, ultra fer d'habitació i de sepultura, les coves, fessin de temple.

RAMON ORTIZ.

Indiferència

Es aquesta una de les demostracions que abunden més al caràcter nostre. Molts ciutadans trobarem als quals els són indiferents els assumptes polítics, de cultura, qüestions socials, art, etc., preocupant-los solament el caire material; i aquesta indiferència és una fatalitat per al conjunt i per al mateix individu.

Doncs bé: és necessari que tots els qui no sentim aquesta indiferència aportem els nostres mitjans perquè aquesta desaparegui, demostrant-los que tot mereix la seva consideració i estudi, sigui de l'ordre que sigui.

Es ben lamentable que quan es fa un crit per portar a terme una obra de cultura siguin els menys els que hi concorrin; i això, lleidatans, hem de procurar que sigui al contrari.

Posem per exemple—ja que aquestes modestes ratlles no tenen altre delit que procurar que la indiferència desaparegui—el cas de l'Orfeó.

El nombre d'inscrits a les llistes de socis protectors puja a uns cent vuitanta.

Aquesta xifra, veritablement dona pena de recordar-la; car demostra clarament la indiferència per les coses nostres.

I dic: al costat dels socis enumerats, són molts, sens dubte, els que podrien figurar-hi i fer així que l'Orfeó fos més gran, fent entre tots més caliu, per poder-lo sentir i estimar, com és el nostre deure. A tots ens ha d'envair un orgull, i aquest ha d'ésser procurar per tots els mitjans que l'Orfeó Lleidatà ocupi el lloc que té assenyalat entre els Orfeons de Catalunya. I això, lleidatans, solament s'aconsegueix no essent indiferents.

Procurem, doncs, tots ajudar l'Orfeó perquè pugui portar a terme l'obra cultural que té empresa; i tingueu en compte que el lloc determinat l'hi tenim tots, i és necessari no regatejar-li res, perquè és de Lleida i és ben nostre.

Es pot tenir, més o menys, afició, simpatia o admiració; però mai *indiferència*.

JOAN MANUEL.

Als cantaires de l'Orfeó

Amb poc més d'un any d'actuació, la tasca del nostre Orfeó ha estat ben fruitadora: el concert de presentació al públic, del qual els mestres Millet, Balcells i Llongueres feren veritables elogis; l'anada a Tàrraga amb motiu de l'homenatge tributat a aquell home tot bondat i patriotisme que fou en vida Mestre Güell; el concert dedicat als socis, pel gener d'enguany, al Teatre Victòria, ple a vessar; i ara preparant l'excursió artística a Mollerusa...

Tanmateix el record d'aquests actes és encoratjador, perquè posa de manifest el molt treball i els molts sacrificis que hi són esmerçats. L'Orfeó és obra de constància, de treball, d'assistència assídua als assaigs. Sense aquesta amor a l'Orfeó, traduïda en els treballs i sacrificis que esmentem, no són possibles aquells èxits de què més amunt parlàvem, els quals, amb la satisfacció que donen, deixen a bastament pagats els nostres sacrificis.

A tu vaig ara, volgut cantaire, a tu em derigeixo. ¿No és un deure que tu tens contret d'assistir a aquesta feina senzi la d'assaig.

Doncs, assisteix a ell amb tota satisfacció, sens tardança, no mirant-ho amb gens ni mica de desgana, puix que del compliment d'aquest petit deure, per senzill que sembli, depèn un alt ideal de cultura en la vida i de caràcter en si mateix; car, com deia un gran home dels nostres temps, la prosperitat d'un país, no consisteix pas en les seves fortaleses ni en la bellesa dels seus edificis públics; sinó en el nombre dels seus ciutadans cultes, d'educació, il·lustració i caràcter: en això, afirma ell, radica el seu veritable

interès, la seva principal força i el seu veritable poder.

Endavant, doncs, braus cantaires, no defalliu un sol instant, puix que si bé és veritat que existeixen potser moments de d'indecisió no us heu de deixar menar mai per ella, ja que no us conduirà pas pel camí de la victòria. Aixequen tots els ulls i mireu fit a fit les barres glòries que ostenta la nostra senyera i penseu que ella, junt amb nosaltres s'ha de passejar triomfant portant els nostres cants arreu de Catalunya, per a demostrar a tots els germans de Pàtria que nosaltres també som fermes treballadors d'aquest gran ideal que aplega la Germanor d'Orfeons catalans, els quals, amb la seva obra individual i col·lectiva, tan alt han posat i estan posant el nom de la nostra volguada, gran i forta Pàtria Catalana.

JOSEP BAQUÉ JORDANA.

Notícies

Diada Orfeó Català

El director de l'Orfeó Lleidatà, senyor Antoni Virgili, ha estat nomenat membre del Comitè executiu organitzador de la «Diada Orfeó Català».

La formació d'aquest Comitè obeeix a la idea llançada pel compositor guixolenc senyor Josep M.ª Vilà de celebrar una «Diada Orfeó Català» per tal de palesar a la nostra més alta institució choral l'agraïment de tots els catalans per la seva doble labor artística i patriòtica.

No cal dir com ens plau la idea d'aquest homenatge tan merescut, i més encara sabent que entre els membres del Comitè executiu figurarà el nom del nostre estimat director.

Contractats per la Congregació de la Puríssima Sang, el pròxim dimarts, dia 11, la secció d'homes de l'Orfeó cantarà a l'església de la dita Congregació el «Miserere» del Pare J. Valdés.

La reorganització de l'Orfeó Lleidatà

Memòria llegida pel Secretari de la Comissió reorganitzadora de l'Orfeó en la reunió general celebrada el dia 20 març 1932.

A primers de Juny de l'any passat ens reunírem uns tretze o catorze ex-cantaires de l'Orfeó Lleidatà al Centre de Dependents i acordàrem nomenar una Comissió que redactés un ofici dirigit al Patronat de l'esmentat Orfeó demanant la reorganització de l'entitat. Aquesta comissió la componien els senyors Manuel Corberó, Baltasar Berruezo, Josep Casals i Antoni Virgili. Es recolliren unes quaranta-cinc signatures d'ex-orfeonistes, homes i noies, i l'ofici, avalat per les signatures esmentades, fou lliurat pels comissionats al senyor Albert Llobet, president del dit Patronat.

Al cap d'uns quants dies es reuní al Saló Catalunya el Patronat de l'Orfeó, amb l'assistència d'En Virgili—els altres comissionats no hi acudiren perquè la premura del temps no permeté d'asabentar-los-en. Exposats pel representant dels cantaires els motius pels quals hom creia factible la reorganització del nostre Orfeó i el programa a seguir per tal que l'entitat arribés a la seva plenitud i fos una joia de la nostra ciutat, el Patronat declinà tots els seus poders i deixà el guiatge de l'Orfeó a mans dels orfeonistes que es proposaven donar-li una vida nova.

Foren cridats aleshores tots els signants de l'al·ludit ofici dirigit al Patronat a una reunió general que, presidida per En Virgili, es celebrà pocs dies després a l'antic estatge de la Unió Musical, cedit galanament pel seu president i entusiasta protector nostre, senyor Modest Raidó. D'aquesta reunió en sortí nomenada una Comissió reorganitzadora de l'Orfeó, la qual obtingué un vot de confiança dels reunits per acordar i fer tot el que convingués per tal que la reorganització de l'Orfeó no trobés entrebancs de cap mena i tingués una solució més ràpida.

Componien aquesta Comissió els senyors següents Pau Guimet, Jaume Sendra, Antoni Remacha, Joan Parés, Josep Casals, Baltasar Berruezo, Manuel Corberó, Joan Puig, Francesc Ribera i Antoni Virgili.

El senyor Ribera—que no pogué assistir a la

reunió—declinà el càrrec al·legant les seves moltes ocupacions, i aleshores la Comissió quedà reduïda a nou membres, en lloc dels deu que havien estat nomenats.

Com sia que l'afer del mestre de l'Orfeó de moment era solucionat amb la col·laboració del company Antoni Virgili, el qual havia acceptat aquest càrrec interinament i fins que l'Orfeó pogués pagar el sou corresponent a un director de vàlua, el problema més important a resoldre era el de l'estatge. Convenia un local cèntric que reunís condicions per a descabdellar la nostra tasca. Aquest local calculà la Comissió que costaria de 100 a 150 pessetes mensuals, i com que el que podia recaptar l'Orfeó era una incògnita, calgué refusar la idea de tenir un estatge independent. Calgué foragitar també la proposició de cercar ajut en una entitat política; car l'Orfeó, institució purament cultural, no podia admetre intervenció política de cap mena.

Es feren gestions prop de les altres entitats culturals lleidatanes per tal d'agrupar-ne dues o tres en un mateix estatge, i el resultat fou nul. L'Ajuntament—segons manifestacions que féu el seu majordom aleshores bon amic nostre i avui president de la Comissió, senyor Franco—no ens podia cedir cap local perquè en algunes de les seves dependències encara havia d'anar a lloguer.

La desanimació aleshores gairebé ja ens dominava a tots. L'única solució era llogar un local, fos com fos i al preu que en demanessin; però vèiem que si ens imposàvem aquest sacrifici econòmic, la solució era fictícia i amb ella perjudicàvem el mateix Orfeó, puix que li imposàvem una càrrega difícil de sostenir.

Passàrem així un quani temps. Per fi un bon amic ens suggerí una idea: a l'Institut Nacional de Segon Ensenyament havia quedat vacant el local on temps enrera hi havia instal·lat el Museu Provincial. Donades les finalitats culturals de l'Orfeó, no ens seria cedida aquella sala?

Férem una visita al director de l'Institut, se-

nyor Salvador Roca Lletjós, i li pregàrem que amb la cessió d'un local on poder assajar fes possible la vida del nostre Orfeó, car el que li demanàvem era l'únic que ens mancava per a començar les nostres tasques. El senyor Roca acollí amb gran benevolença el nostre prec. Ell era un fervent admirador de l'òbre orfeònica pel que té de cultural, artística i catalana. Digué que el que li demanàvem no depenia d'ell sol, sinó del Claustre de Professors i, en cas favorable, de l'aprovació del rector de la Universitat de Barcelona. Ens indicà els tràmits a seguir i ens prometé que recolzaria la nostra petició amb totes les seves forces.

El senyor Roca complí la seva paraula. Després dels tràmits necessaris, a primers de desembre de l'any passat la Comissió reorganitzadora, en nom de l'Orfeó Lleidatà, prenia possessió d'aquest estatge.

L'Orfeó entrava aleshores en una fase de plena reorganització. Calia, doncs, legalitzar la nostra situació, emprendre de ferm els treballs que comporta el que gairebé podríem dir-ne formació d'una entitat nova, i, per tant, ens era necessària la formació d'una mena de Junta per tal de distribuir la molta feina que ens esperava. Però.... qui seria el president de la Comissió? Tots ens crèiem inaptes per a ocupar aquest lloc. En canvi hi havia un home que, malgrat no figurar entre els comissionats, havia col·laborat eficaçment amb nosaltres i gosàrem a dir que la seva intervenció fou la de més eficàcia en les gestions que férem per aconseguir aquest local. Ell per la seva posició i la gran voluntat que havia posat en la nostra obra, era el més indicat per a presidir els nostres treballs de reorganització, i per això acordàrem pre-

gar-li que volgués ocupar el càrrec de president de la Comissió fins que arribés l'hora de lliurar el nostre treball a la Junta directiva. El senyor Franco, que és l'home que tant ha treballat, acceptà el càrrec i l'ha exercit molt satisfactòriament, amb una activitat i zel remarcables i sense negligir ni un sol detall, malgrat els molts assumptes a resoldre que es presenten en tot període de reorganització.

Els altres càrrecs de la Comissió es distribuïren així: secretari, Antoni Virgili, comptador i tresorer, Antoni Remacha; Arxiver, Jaume Sendra; conservador, Josep Casals; vocals: Pau Guimet, Joan Parés, Joan Puig, Baltasar Berrueto i Manuel Corberó.

Tot el mes de desembre el passàrem en els treballs preliminars: traslladàrem ací els mobles de l'Orfeó, que eren al Sindicat Mercantil; avisàrem els orfeonistes; buscàrem socis protectors, etc.; i a primers de gener d'enguany començàrem els assaigs. Mentrestant es feren unes circulars dirigides als antics socis protectors demanant-los que volguessin continuar donant-nos el seu ajut econòmic, i un cop repartides aquelles circulars, cada diumenge al matí dos o tres membres de la Comissió, ajudats per algun orfeonista que s'hi ofería, anaven per les cases dels esmentats antics socis per decidir-los a protegir l'Orfeó. Aquest sistema de romiatge donà molt bon resultat, com es pot veure per la recaptació obtinguda ja el primer mes de la nostra actuació; hauria estat, però, més eficaç encara si les fortes gelades i les neus no ens haguessin fet desistir d'aquest treball i ajornar-lo fins que vingués el bon temps.

(Acabarà).

MÚSICA
PIANOS
RADIO

CASA GUARRO

MAJOR, 64

LLEIDA

Impremta SOL - Telèfon 225 - Lleida

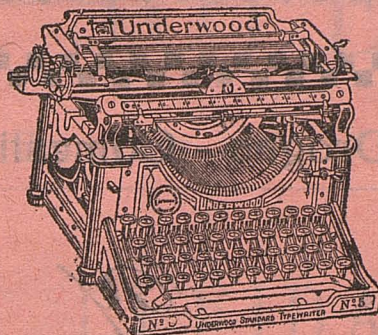
Màquines d'Escriture, Calcular i Multicopistes
TALLER DE REPARACIONS

F. FARRÉ GASSÓ

Tallada. 24

Telèfon 142 - X

LLEIDA

Participa als seus favoreixedors i públic en
general el seu pròxim trasllat a

Rambla Aragó (Costat Govern Civil)

Sociedad Anónima de Abonos Medem

MADRID

Primeras materias para abonos
Abonos compuestos para todos
los cultivos

DEPOSITOS EN LERIDA:

Carretera de Huesca, 1 (Frente a
la Cárcel), Teléfono 336.

Ave. de las Garrigas, 20-Tel. 528

REPRESENTANTE EN LERIDA
FRANCISCO CASALS MARSILLACH

SABATERIA

“LA LLEIDATANA”

CASA BLASI

Estereria, 9

LLEIDA

Les mes altes
novetats en calçats

Sempre models nous

PREU FIXE

Drogas - Comestibles - Coloniales - Pinturas

José Gené

Depositario del **Oxigenante de Carbones**, Jabones y Aguas
de Caldas de Bohí, Caldo en cubitos **Eto**, Agua de Vichy
Catalán, Agua de Rubinat, **Magnol**, Aceitunas, **Zotal**, etc.

Avenida República, 45 - Teléf. 574 - LERIDA

Pianos - Música - Instruments

RAMON PRAT

Avinguda República, 32 - LLEIDA

SERVEI d' AUTOS DIARI DE
LLEIDA A JUNCOSA

VENTURA SOLÉ

Servei de Cotxes per a Excursions

Afores del Pont (casa Serra)

TELÉFON 50

LLEIDA

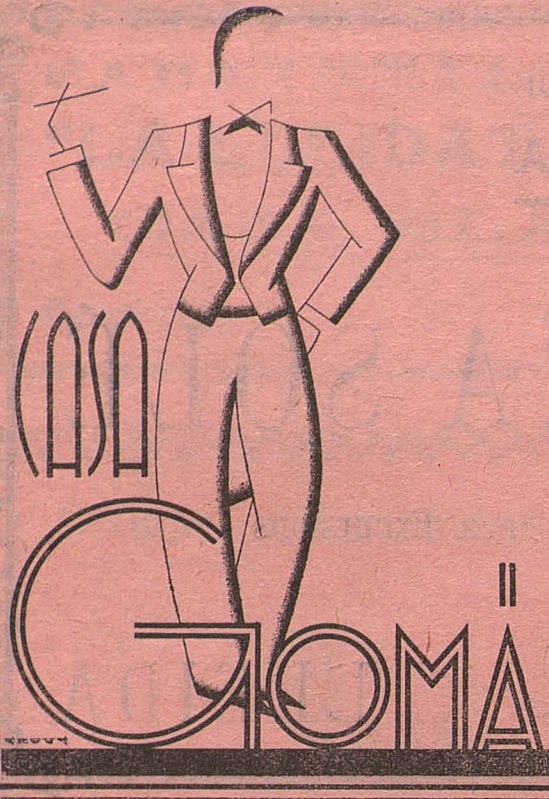
A LA CARNISSERIA DE
JOSEP GRANÉS

Plaça dels Quarters, núm. 4

trobareu la veritable carn de BE
i de VEDELLA del país, fina, a
PREUS ECONOMICS

Proveu-la i us en convencereu

S A S T R E R I A
I
C O N F E C C I O N S

Carme, 2
Baixada de la Trinitat, 1
LLEIDA

EMILI LLOBET JOVE

Pastes alimentícies

— Telèfon 75 —
LLEIDA

Reservat pels aparells de Ràdio

WESTINGHOUSE

●
Representant a Lleida:

ANTONI REMACHA

Sant Antoni, 23

Pianos "Orpheus"

La més alta qualitat

Afinacions - Reparacions - Pianos de lloguer

Instruments per a Banda i Orquestra.
Cordes i accessoris de les millors
marques. - Música i Literatura Musical

Gramoles i Discos

Ràdio **Crosley**

La marca de garantia

Material fotogràfic - Creballs de Laboratori

"Musical Lleida"

Jaume Calderó Maria

Constitució, 5